

FEDERACIÓ DE
MOVIMENTS DE
RENOVACIÓ DE
PEDAGÒGICA DE
CATALUNYA

Avda Drassanes, 3 08001 - Barcelona Tf. 934817388 mmp@pangea.org

Amb el patrocini de la

FUNDACIÓ
PROPEDAGÒGIC

RECULL DE PREMSA -EDUCACIÓ-

DIMECRES 3 DE FEBRER DE 2010

AVUI	El PP aplanar el camí per assolir un pacte educatiu
EL PUNT	Educació i Acció Social es contradueixen en els requisits per obtenir punts en la preinscripció
EL PAIS	Los profesores recelan de las evaluaciones
CADENA SER	Los profesores reclaman jubilarse a los 60
AVUI	Barcelona: 'Sant Andreu encabirà una escola al solar del canòdrom'
EL PUNT	Opinió: "Calendari i escola"
DIARI BALEAR	Llegir el diari a classe
3-24.CAT	La UAB crea una base de dades a internet sobre els principals conflictes armats
AVUI	Les Aules per a la Gent Gran

AVUI. 03.02.10

EL PP APLANAR EL CAMÍ PER ASSOLIR UN PACTE EDUCATIU

Com el seu nom indica, un pacte d'Estat com el de l'educació depèn de molts factors, però sembla que l'intent d'acord impulsat pel ministre Ángel Gabilondo té números de tirar endavant. I en gran part, això es deu a l'actitud del PP, que està aplanant el camí per assolir-lo, tot i que el seu document defensa que el castellà sigui llengua vehicular a tot arreu.

El PP, tal com els passa a la majoria de partits, té necessitat de satisfer determinades bases i sectors i així s'expliquen algunes declaracions. No obstant això, la seva portaveu al Congrés de Diputats, Soraya Sáenz de Santamaría, va evidenciar ahir la tàctica que el seu partit està posant en pràctica. Preguntada sobre com veuen les negociacions del pacte, Sáenz va destacar la necessitat d'aconseguir-lo davant el "fracàs educatiu" que evidencien les dades actuals d'un 30% d'abandonament escolar. I a diferència del que hauria fet el seu antecessor, Eduardo Zaplana, Soraya va evitar entrar en la guerra lingüística denunciant la suposada discriminació del castellà que, tal com assenyalen altres quadres, es practica a Catalunya. La portaveu es va limitar a dir que, del ministre, n'espera que tingui en compte la "situació de milions de pares i alumnes per sobre de les pretensions d'alguns partits nacionalistes".

La confirmació, dijous

Les paraules de la portaveu popular poden sonar dures a Catalunya, però, tal com les va pronunciar ahir a la cambra, són les més conciliadores que es poden sentir des de les seves files. De totes maneres, per acabar de confirmar la bona flaire que desprenen les negociacions -si més no en matèria lingüística- només cal escoltar el portaveu d'ERC a la cambra. Joan Ridaó va destacar ahir el "mèrit" que suposa per a Gabilondo el fet d'aïllar el debat lingüístic deixant-lo fora del document base del ministeri. Ridaó també va assenyalar que el titular d'Educació "no s'ha acollit al que diu el PP", tot i que va demanar que el pacte sigui en "pro del plurilingüisme".

Tot plegat es podrà confirmar demà, dijous, quan Gabilondo compareixerà a la comissió d'educació del Congrés i haurà d'explicar com avancen les negociacions. El portaveu d'Esquerra ja va tenir ocasió d'intercanviar punts de vista amb el ministre durant una reunió que van mantenir ahir. Avui ho farà el portaveu de CiU, Josep Antoni Duran i Lleida.

[inici](#)

EDUCACIÓ I ACCIÓ SOCIAL ES CONTRADIUEN SOBRE ELS REQUISITS PER OBTENIR PUNTS EN LA PREINSCRIPCIÓ

La secretària general d'Educació, Dolors Rius, va assegurar ahir, en declaracions a Catalunya Ràdio, que per ser reconegut com a família monoparental en el procés de preinscripció i, per tant, tenir els punts que les equipara a les famílies nombroses, que tenen 15 punts addicionals, caldrà presentar el carnet que acrediti el sol·licitant com a família monoparental, i que no servirà al·legar que s'està tramitant la concessió d'aquest reconeixement.

Poc després de les declaracions de Rius, fonts de la conselleria de Ciutadania i Acció Social van assegurar que les famílies que ho vulguin es poden adreçar a aquest departament per sol·licitar un resguard que acrediti que la tramitació del carnet està en procés i que, per tant, ja es té dret a l'equiparament en punts a les famílies nombroses.

Així ho explicava ahir una portaveu de la Federació de Famílies Monoparentals, que va assegurar que des que va començar el procés de preinscripció aquesta és la informació que s'ha facilitat a totes les persones que s'han interessat per fer aquest tràmit. Ahir el Departament d'Educació no va fer cap aclariment sobre l'afirmació de Rius.

Inici de la preinscripció

D'altra banda, ahir va començar a tot Catalunya el període de preinscripció i matrícula per al curs 2010-2011, que durarà fins al 16 de febrer per a les etapes d'educació infantil de segon cicle, educació primària i educació secundària obligatòria (ESO). La principal novetat del procés aquest any és el fet que s'ha avançat més d'un mes i mig respecte al curs anterior, a causa de l'avançament de l'inici del pròxim curs escolar. Amb el nou calendari, les famílies podran saber a final de mes de maig quina és la plaça que han obtingut.

[inici](#)

LOS PROFESORES RECELAN DE LAS EVALUACIONES

Los docentes están dispuestos a ser valorados, pero no a que el resultado repercuta en sus condiciones laborales, según una encuesta de la FUHEM

En la propuesta para alcanzar un pacto educativo se contempla la redacción de un estatuto que fije la carrera profesional de los docentes de la enseñanza pública (también aparece en el documento presentado por el PP). El estatuto, cuya negociación está atascada desde la anterior legislatura, vendría a dar a los profesores dos vías de ascenso: la clásica, por antigüedad, y otra, a través de los méritos, para progresar más rápido. Pero esos méritos deberían acreditarse, por ejemplo, con evaluaciones, y los profesores españoles recelan profundamente de que esa valoración repercuta sobre sus condiciones laborales.

Así, aunque la gran mayoría de los docentes de primaria y secundaria (el 74,5%) cree que evaluar su trabajo debe ser una obligación para ellos, sólo un tercio (33,8%) cree que esa evaluación debe repercutir en sus condiciones laborales, según la encuesta La formación y el desarrollo profesional de los docentes, hecha a 1.059 profesores madrileños por el Instituto IDEA para la Fundación Hogar del Empleado (FUHEM).

Cuando se les pregunta en otro momento del estudio cuáles son los criterios que más deberían pesar a la hora de premiar con un aumento de sueldo a los profesores, el que tiene más éxito entre los docentes de la pública es, precisamente, la antigüedad (78,1%). Le siguen la realización de proyectos de innovación e investigación (76,2%), ser tutor (71,7%), la formación (71,4%), desempeñar algún cargo directivo o de coordinación (70,5%) y, en último lugar y muy lejos de los demás, los resultados de la evaluación de su tarea (44,9%).

Un profesor de la enseñanza pública "puede pasar toda su vida profesional hasta jubilarse sin ser evaluado ni una vez", lo que no es "normal ni razonable", ha dicho la directora del estudio y catedrática de Psicología Evolutiva, Elena Martín, que ha presentado el estudio junto a la directora general del Área Educativa de FUHEM, Charo Díaz Yubero.

En cuanto a la formación, el 60% cree que las enseñanzas de Magisterio (para ser profesor de infantil y primaria) mejorarán con el nuevo plan de estudios adaptados a Europa, de cuatro años de duración. Y la misma proporción considera que el nuevo máster de formación del profesorado de secundaria mejora mucho las enseñanzas con respecto a los cursillos que han funcionado hasta ahora (el CAP).

Además, tres de cada cuatro docentes ven muy bien la incorporación de profesores mentores en los centros educativos que apoyen a los nuevos docentes de la pública durante su primer año de trabajo, algo que recoge la ley, pero que las comunidades autónomas no están llevando a la práctica, según se ha quejado la profesora Martín.

[inici](#)

CADENA SER. 03.02.10

LOS PROFESORES RECLAMAN JUBILARSE A LOS 60

La medida afecta a un colectivo de más de 600.000 trabajadores

Los sindicatos de la enseñanza apelan al desgaste físico y mental de los profesores para pedir que se mantenga la jubilación voluntaria a los 60 años

La medida afecta a un colectivo de más de 600.000 trabajadores. Desde el año 1991, los profesores españoles de enseñanzas no universitarias se pueden jubilar voluntariamente a los 60 años, con un mínimo de 15 años trabajados. Si su carrera profesional supera los 28 años reciben además una gratificación extraordinaria. Esa medida se ha prorrogado con las distintas leyes educativas pero finaliza en agosto del próximo año. Los cinco sindicatos de la enseñanza han iniciado una recogida de firmas para pedir al gobierno que mantenga esa conquista social y advierten al ejecutivo que irán a la movilización si se suprime ese derecho.

Los sindicatos aseguran que la medida es también necesaria para renovar plantillas, ya que si se amplía la edad de jubilación de los profesores, se condenará al paro a miles de estudiantes que ahora se preparan para ser maestros.

Casi un tercio de los profesores españoles tiene más de 50 años. Según datos de los sindicatos, más de la mitad se acoge a la jubilación anticipada a los 60 años. Fuentes del Ministerio de Educación aseguran que el asunto está abierto al debate en las negociaciones sobre el futuro Estatuto de la Función Docente.

[inici](#)

AVUI. 03.02.10

SANT ANDREU ENCABIRÀ UNA ESCOLA AL SOLAR DEL CANÒDROM

La nova instal·lació no estava prevista i s'ubicarà de moment en una zona verda | Els veïns no volen renunciar a cap dels serveis pactats

Els terrenys de l'antic Canòdrom Meridiana, al barri del Congrés-Indians, acolliran una nova escola de primària, que obrirà portes de forma provisional en uns barracons el setembre vinent. Les entitats veïnals, tot i que la veuen necessària, no volen renunciar als serveis pactats fa quatre anys. Per la regidora del districte de Sant Andreu, Gemma Mumbrú, "l'escola és prioritària".

El centre de primària obrirà en uns mòduls que s'ubicaran temporalment en una zona verda, seguint la tònica habitual del consistori durant els últims temps, com ha fet amb la nova caserna provisional dels bombers de l'Eixample al Parc Joan Miró. Es tracta d'una plaça pública situada davant del canòdrom, a la cantonada dels carrers Cardenal Tedeschini Concepción Arenal, on ara hi ha un parc infantil i unes pistes de petanca.

La parcel·la del canòdrom és molt gran i inclou un solar pròxim (les antigues pistes de tennis). Per aquest motiu, "els arquitectes municipals treballen per encabir-hi tots els equipaments previstos, però si finalment no és possible s'haurà de buscar l'espai en una altra zona", argumenta Mumbrú. A primers del mes de gener, la regidora i el Consorci d'Educació de Barcelona van comunicar a les entitats veïnals la incorporació de la nova escola al solar del canòdrom.

Infants per escolaritzar

El nombre d'habitants del barri de Congrés-Indians ha crescut molt i hi ha uns 50 infants que s'hauran d'incorporar a P-3 el curs 2010-2011. El curs passat ja es van haver d'incrementar les ràtios d'alumnes per aules i es va crear un nou grup de P-3 al col·legi Ferran i Clua, que ja no pot créixer més. Per aquest motiu, es començarà la nova escola amb dos grups de P-3 en barracons fins a tenir l'escola definitiva. El consistori ha de fer el planejament del solar abans d'acabar aquest mandat.

La presidenta de l'Associació de Veïns de Congrés-Indians, Belén Ayurca, defensa que tots els serveis pactats el 2006 són necessaris, perquè el barri n'està molt mancat. S'hi ha de fer un pavelló esportiu, una residència per a gent gran, un casal d'avis, un centre cívic, un hotel d'entitats i un aparcament. "Diuen que miraran que no quedi res fora, però nosaltres tampoc volem que per encabir-ho tot s'incrementin les alçades dels nous edificis", remarca la presidenta de l'associació de veïns.

Actualment, hi continuen les tasques de restauració de les grades i de la coberta de l'antic canòdrom, un edifici que va ser premi FAD l'any 1963 i on aquest any hi ha d'obrir les portes el Centre d'Art Contemporani de Barcelona. Les obres es prolongaran almenys fins al març.

[inici](#)

EL PUNT. 03.02.10

OPINIÓ

CALENDARI I ESCOLA

El nou calendari escolar és una oportunitat de millora

ENRIC MASLLORENÇ

Es parla molt del nou calendari escolar i sembla que aquest sigui el tema més important del moment escolar. Sóc dels qui pensen que cal canviar-lo, fins i tot crec que hem estat poc agosarats, però ho estem fent sense tenir en compte la comunitat educativa i, sobretot, marejant la perdiu i donant al tema una importància fora mida perquè n'oblidem d'altres veritablement importants.

Si tots penséssim que l'alumne ha de ser-ne el més beneficiat, possiblement ens seria més fàcil l'entesa i el progrés. Potser, però, el que fem és posar al davant les velles rancúnies i desconfiances i els interessos particulars, sense tenir en compte el bé comú –reivindico aquest concepte– ni el que es necessita en veritat. Tenim clar que la renúncia pot ajudar a créixer i tirar endavant el nostre país? O, si ho preferiu, en to més positiu: tenim clar què hem d'eleger per assolir el millor per a tothom?

Certament, l'aplicació del calendari demanarà canvis familiars i socials, nous costums d'organització del temps a les escoles i nova organització de les activitats educatives, i també del lleure. I això comporta canvis socials no previstos del tot, ara per ara.

Amb tot, cal preguntar-se: és realment el tema prioritari per a l'escola en aquest moment? És el que ens demana l'aplicació de la llei d'educació recentment aprovada? És el que demana el consens ampli que va possibilitar la llei? És el que ens demana la urgent necessitat de consideració social dels professionals de l'educació i de la pròpia educació?

No. Hi ha moltes coses que cal millorar del nostre sistema educatiu i de la vida diària que comporta. Ens falta diàleg, sentit comú, bona voluntat, confiança, perseverança i reflexió.

Sí, diàleg entre tots. L'hem perdut perquè tots ens sentim sota sospita, cansats i anant a contracorrent. Els sindicats haurien d'obrir la seva mirada i veure la societat i l'escola actual, que no és la que es pensen. Les associacions d'escoles, dites també patronals, hem d'entendre que la feina és prou important per treballar per l'equitat i la col·laboració plena. L'administració ha d'entendre que la burocràcia i el control han de significar l'ajuda a l'eficàcia, i no a l'inrevés. Les famílies han de reflexionar sobre el seu paper en l'educació dels fills i el paper que l'escola té, tot entenent que des de la desconfiança no es crea res de nou. I els mestres i professors, creient que la vocació ens ha de dur a ser més responsables i que el que duem entre mans és massa important per no creure-hi i treballar pel seu progrés.

El treball a fer és prou dur, els recursos que hi manquen, grans, i el paper social dels centres educatius, encara poc valorat; però podem continuar il·lusionats perquè la nostra feina viu de la confiança i de l'esperança, i perquè estem preparats. I perquè sabem que l'educació sempre comporta assumir riscos. Disposem de moltes ganes i d'una tossuda esperança.

Deixem-nos interpel·lar pel nou calendari escolar i aprofitem-lo, com a mal menor, per millorar la nostra tasca, possibilitant el diàleg en la comunitat educativa, fent-nos mereixedors de la confiança social necessària –ara sota mínims– i reflexionant sobre la nostra pràctica diària per tal de millorar-ne la qualitat i anar cap a l'excel·lència –un concepte que agrada poc als sindicats i als defensors de la mal anomenada educació igualitària–.

Així, el calendari esdevé una oportunitat de millora, una oportunitat per canviar les nostres escoles, deixeu-m'ho dir, antiquades, gairebé del segle XIX, i possibilitant que els qui ens dediquem a ensenyar, persones del segle XX, puguem estar a l'altura d'uns alumnes que demanen, gairebé exigeixen, una educació per al segle XXI. Posem-nos-hi potenciant les moltes coses que fem bé, demostrant la il·lusió que majoritàriament tenim dintre de les aules. Ah, i deixeu-nos fer el que veritablement sabem fer i volem fer. Ja hi haurà temps per rendir comptes.

[inici](#)

DIARI DE LES BALEARS. 03.02.10

LLEGIR EL DIARI A CLASSE

Ningú no posa ja en dubte que la premsa escrita és un element dinamitzador en el procés de formació

No falla. Com fa cada dimecres, avui Daniel s'encarrega d'anar a cercar la premsa que arriba a la porteria del seu centre. Carregat de diaris, entra somrient a l'aula en la qual ell i els seus companys del tercer d'ESO treballaran durant dues sessions alguns dels continguts que avui apareixen als diferents rotatius. La professora que els acompanya assegura que aquest és un sistema ben útil per enllaçar el volum de continguts curriculars que marquen diverses assignatures amb la realitat que els envolta cada dia. Ja siguin matèries ubicades dins l'àmbit social com altres que depenen dels avanços tècnics i, per suposat, les assignatures de llengües integren el conjunt d'àrees des de les quals es pot fer ús de la premsa, tot com a complement dels diferents recursos que formen part activa del procés d'aprenentatge.

Avui dia, de fet, ningú no posa ja en dubte que els diaris són uns elements dinamitzadors dels itineraris de formació. La utilitat dels periòdics a classe s'evidencia quan veim la diversitat de diaris de les Balears -i també d'àmbit estatal- que ja incorporen suplementos setmanals que pretenen ser recursos didàctics amb vista a un tractament dins l'aula. Val a dir que la convocatòria de concursos i la prestació d'espais en els quals els alumnes poden participar amb dels seus escrits -com ara Aplecs de Joves Periodistes- corroboren la tendència.

En una altra escala, convé no deixar enrere el naixement de grans programes de col·laboració entre premsa i escola, com ara el conegut Newspaper in Education (NIE), que es pot fer servir a través de www.nieonline.com. Es tracta d'un programa que es posà en marxa durant els anys trenta per iniciativa del New York Times i a hores d'ara té la participació de publicacions d'arreu del món. Tanmateix, els recursos no són escassos. Des d'algunes administracions han creat programes per consolidar la figura del diari com a instrument de feina dins al classe.

En aquest sentit, el Ministeri d'Educació té en vigor un projecte titulat "La premsa, un recurs didàctic", que proporciona d'una manera senzilla ginyes per als mestres i professors perquè puguin fer feina utilitzant aquests elements. Convé dir que les tasques poden ser aprofitades també des de casa pels pares que vulguin consolidar coneixements. Per ventura, és el bloc de treball amb la premsa digital el que resulta més aprofitable a la llar.

Un elevat valor pedagògic

Actualment, la gran quantitat d'informació que reben els més joves de vegades és mala de gestionar per ells mateixos. En conseqüència, l'enorme disparitat de mitjans genera vertaderes muntanyes d'informació farcida de missatges que, en moltes ocasions, els arriben de manera desordenada. A més de tot això, és habitual que molts d'aquests alumnes consumeixin amb freqüència informacions que no estan adaptades al seu nivell cognitiu, la qual cosa els pot arribar a generar problemes a mig i a llarg termini. Vet aquí, doncs, la vàlua d'aquesta mena d'activitats, atès que és una tasca dels educadors proporcionar els instruments perquè els deixebles siguin capaços de depurar adequadament les dades provinents dels mitjans.

Com és de suposar, l'entrada de la premsa a l'aula facilita que els alumnes tinguin un acostament millor i més intens a la informació, a més de gaudir de l'oportunitat de millorar en les tècniques de comprensió de textos, com també d'experimentar avanços notables en l'expressió de missatges gràcies a un domini més acurat del llenguatge. D'aquesta manera, el diari és aprofitable en tots els àmbits formatius: a l'etapa d'Infantil es pot reforçar el procés de lectoescriptura; a Primària es poden treballar aspectes relatius a la morfologia i a Secundària es poden exemplificar els diversos gèneres de textos escrits.

Endemés, l'anàlisi del contingut de diversos rotatius arriba a ser un element que ajuda a despertar un sentit crític i més reflexiu de tota l'actualitat que envolta aquests infants i joves. El simple exercici de tractar i analitzar la mateixa notícia des de diaris distints pot contribuir a possibilitar que l'alumne sigui capaç d'albirar diferents punts de vista que l'ajudin a posicionar-se a favor d'un o de l'altre. El foment de la recerca també esdevé una de les virtuts d'aquestes pràctiques: de fet, aprendre a cercar una determinada informació és una habilitat prou apreciada tant en l'esfera acadèmica com en la laboral.

[inici](#)

LA UAB CREA UNA BASE DE DADES A INTERNET SOBRE ELS PRINCIPALS CONFLICTES ARMATS

L'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma de Barcelona ha creat una base de dades a través d'internet (escolapau.uab.cat) sobre els conflictes armats actius al món. L'eina ofereix informació extensa dels orígens, el context i l'evolució d'aquests conflictes. Un dels valors afegits que té és que també fa una anàlisi dels conflictes armats, però, des de la perspectiva de gènere. La base de dades s'ampliarà més endavant amb l'estudi de situacions de tensió i de processos de pau al món.

L'eina està disponible en català, castellà i anglès al web: Escolapau.uab.cat, que detalla, de cada conflicte, quins en són els principals actors en disputa, quines en són les causes -com per exemple les identitàries o l'accés i gestió dels recursos- i també explicacions sobre la història i orígens de l'enfrontament. També hi ha informes sobre desarmament, processos de pau i drets humans.

[inici](#)

OPINIÓ

LES AULES PER A LA GENT GRAN

ANTONI DALMAU, ESCRIPTOR

No tot són debats agres ni males notícies, esclar. I no tota la vida pública del nostre país es redueix a les gestes esportives, a les peripècies dels famosos o a les controvèrsies polítiques, ara que l'obstinat virus preelectoral ja ho contamina tot (més que normalment, vull dir...). Al costat de la superfície més aparent i més visible de les coses, sovint en passen algunes d'imperceptibles que, sense platerets ni bombo, constitueixen una esplèndida notícia, fins i tot un exemple. Concretament, fa temps que vull parlar d'una realitat cultural catalana que m'omple sincerament d'admiració. De fet, i malgrat la seva transcendència, ningú no en parla gaire en veu alta, a desgrat de mobilitzar milers de persones, d'una manera certament discreta. Es tracta del que podríem designar com a Aules per a la Gent Gran.

VET AQUÍ QUE, APROXIMADAMENT un cop a la setmana, a mitja tarda, i en una distribució geogràfica realment impressionant per tot el nostre territori, milers i milers de persones, majoritàriament dones i majoritàriament d'una certa edat -aquesta és la realitat-, acudeixen amb una puntualitat extrema a algun local públic del seu municipi per escoltar una conferència. No es tracta dels socis de cap entitat convencional, com ara un ateneu o un centre excursionista, sinó de gent que paga una modesta quota per tenir accés a aquesta via de coneixement, de reciclatge, de culturització. Amb tota la intenció, els temes de què s'hi tracta són d'allò més variats, des del món de les humanitats fins a la salut, passant pels viatges o la ciència. A vegades les conferències es complementen amb concerts o representacions. El nivell, com és natural, és una mica fluctuant, però es busca per damunt de tot una divulgació que resulti accessible per al màxim nombre d'assistents, que acudeixen a la conferència setmanal amb un bagatge personal lògicament molt divers.

POTSER ELS QUE S'HO MIREN DE LLUNY se'n poden fer una idea equivocada, però convé advertir-ho de seguida: no es tracta d'un simple entreteniment, una manera civilitzada de passar la tarda per a jubilats que tal vegada no saben què fer, ni tampoc un ensenyament estrictament reglat, que finalitza quan s'assoleix un determinat nivell i tothom se'n torna a casa seva. Tot al contrari: és una autèntica revolució cultural, una dosi regular de coneixements que s'administra de forma lleu però sistemàtica, que eixampla els horitzons de la gent, que contribueix a això que ara està tan de moda: la formació permanent, el reciclatge. Per això, i encara que a vegades es vinculi a alguna universitat, no és aquesta la via d'actuació principal o, si més no, única de les aules catalanes, que ofereixen algunes variants en el seu model concret. Al capdavant de l'organització, persones entusiastes que contacten amb els conferenciants, que administren els diners, que dediquen hores i esforços a garantir que tot rutlli, que tot vagi com una seda. I tot hi va, com una seda: el qui això signa en dona testimoni, ja que l'han cridat una colla de vegades... Per damunt de l'estructura local, les aules s'associen en l'Agrupació d'Aules de Formació Permanent per a la Gent Gran de Catalunya (AFOPA), que al seu torn forma part també d'una associació de caràcter internacional.

NO SÉ SI AQUESTA INICIATIVA ÉS GAIRE USUAL fora de Catalunya, ni pretenc oferir-ne un retrat exhaustiu en aquest article de diari. Pel que m'han dit, sembla que caldria buscar-ne l'antecedent en les Universités du Troisième Age que el professor Pierre Vellas va endegar a França a l'inici dels anys setanta del segle passat. En

qualsevol cas ens honora, perquè la força i l'arrelament que té entre nosaltres és realment impressionant. Val la pena posar-lo com a exemple d'una tasca silenciosa i encomiable que a mi em recorda dos altres àmbits ben diferents en què, tanmateix, els catalans ens hem sabut distingir: la xarxa de les publicacions periòdiques i les emissores de ràdio i televisió d'abast local i comarcal, dos corrents poderosos que han assolit en els anys de la nostra vida democràtica recent una expansió que ningú no hauria estat capaç d'imaginar. Si completem aquest triplet relativament jove amb la força tradicional, molt més antiga i consolidada, que representa el nostre amplíssim teixit associatiu, tenim un país que, més enllà de l'autoflagel·lació constant amb què a alguns els agrada castigar-se, qualsevol diria que és ben travat i complet: la societat civil que s'organitza, que canalitza les seves inquietuds culturals, que no es resigna a esperar que els poders públics li ho facin tot. En aquest sentit, el model sembla realment impecable: les administracions hi són al darrere, per ajudar i per empènyer sempre que convingui, però la capacitat d'organització i decisió pertany a la gent que s'agrupa amb un objectiu comú, que decideix què vol fer i com ho vol fer, de manera que les intrusions ideològiques o polítiques hi resulten francament difícils.

REALMENT, ELS ÀMBITS DE SOCIABILITAT canvien i els hàbits de la gent també. D'altra banda, la vida s'allarga i cada vegada hi ha més gent que té al seu davant la perspectiva d'ocupar una àmplia franja de temps amb activitats que li mantinguin l'esperit amatent i li omplin les hores i els dies de sentit. Per això és difícil de predir quina serà l'evolució que anirà seguint aquesta iniciativa plural, cada cop més estesa, cada vegada més rica, que conviu de forma natural amb el simple entreteniment, amb els serveis voluntaris i les ajudes solidàries de tota mena, amb els viatges de la tercera edat, amb les obligacions de caràcter familiar. Però constatar que entre tots hem estat capaços de crear un instrument de formació i de cultura que trenca la solitud individual, que fa apagar unes hores la televisió per sortir al carrer a trobar-se amb altra gent i mirar d'aprendre alguna cosa que no saps, resulta realment reconfortant...

[inici](#)